

BH-93-1

H 27

BEKIM
HARXHI

I kujt
është
dielli?

vjersha

844-93-1

#27

BIBLIOTEKA E FATOSIT

BEKIM
HARXHI

I kujt është
dielli?

- Vjersha -

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Kur në shtëpi na futet libri i ri

Kur në shtëpi
na futet libri i ri,
sikur na vjen pranvera vetë,
me diell, lule, zogj e fletë.

Kur në shtëpi
na futet libri i ri,
sikur na vijnë partizanët,
shokët e gjyshit, veteranët.

Kur në shtëpi
na futet libri i ri,
sikur na vijnë punëtorët,
shokët e babit, montatorët.

Kur në shtëpi
na futet libri i ri,
sikur për ditëlindjen time
më vijnë shokët për urime.

Kur në shtëpi
na futet libri i ri,
sikur mes njerëzve të thjeshtë
na vjen xhaxhi Enveri vetë!

Cila ngjyrë ju pëlqen më shumë?

— Cila ngjyrë, vajza,
ju pëlqen më shumë?
Flisni ju të parat,
të flas edhe unë.

— Më pëlqen e gjelbra
e grurit në fusha,
ndaj e mbaj dhe unë
në triko e bluza.

— Më pëlqen e kaltra
e syve të Letit,
që u fali ngjyrën
qielli dhe deti.

— Më pëlqen më shumë
ngjyra e përhirtë,
Gjirokastrës sonë
i mbulon çatitë.

— Më pëlqen e verdha,
ngjyra e limonit,
që i mbush me yje
brezaret e Jonit.

— Më pëlqen e kuqja
e flamurit tonë,
ku në mes, krenare,
qëndron një shqiponjë.

Ç'po këndon ky zogu?

— Ç'po këndon ky zogu
mbi një shëlg te lumi?

— I thërret Elonës
të zgjohet nga gjumi.

— Ç'po këndon ky zogu
mollë përmbi mollë?

e kujton Artanin
të niset për shkollë.

— Ç'po këndon ky zogu
në majë të lisit?

— Me shëndet fustanin! —
i uron Evisit.

— Ç'po këndon ky zogu
mbi degën e blirit?

— Për sjelljen dhe dhjetat
i gëzohet Mirit!

Si lis qëndron në këmbë

Kur dimri i acartë
të pret me thonj e dhëmbë,
ai s'lëviz nga vendi,
si lis qëndron në këmbë.

Kur bora mbulon tokën
e s'lë asnjë pëllëmbë,
s'lëviz ai nga vendi,
si lis qëndron në këmbë.

Kur dielli mbi kokë
të rri si saç i rëndë,
ai s'lëviz nga vendi,
si lis qëndron në këmbë.

Kështu, në piramidë
e gjen gjithnjë në rojë,
veç zëri i atdheut
e bën të fluturojë!

Me xhaxhi policin...

Me xhaxhi policin
mik u bëra unë
në një natë dimri,
në shi e furtunë.

Më mori në krahë
përmes një përroi,
më nxori në rrugë,
në shtëpi më çoi.

Me xhaxhi policin,
miq jemi të gjithë;
në rrugën e shkollës
e takojmë çdo ditë.

Me shikim të qeshur
na ndjek pas gjithmonë;
ai rri në rojë
të gëzimit tonë.

Na erdhi pranvera

Plepat veshën prapë
këmishët e blerta,
në oborr të shkollës
na erdhi pranvera.

Ia hapëm dritaret,
na u fut në klasë,
u ulëm në banka
me pranverën bashkë.

Një llambë elektrike

Në krye të rrugicës,
mbi shtyllën metalike,
çdo mbremje e hap syrin
një llambë elektrike.

Që të kalojnë pleqtë
me syze dhe bastunë
në netët me dëborë,
me shi edhe furtunë.

Që të kalojnë nënat
me foshnjëzat në duar
dhe këmba mos t'u shkasë
mbi gurët e latuar.

Për njerëzit kjo llambë
qëndron në atë shtyllë:
çdo natë rri e ndezur
e digjet me dëshirë.

Ti, moj flutur...

— Ti, moj flutur krahëlehtë,
pse nxiton,
ku po shkon?

— Te fustani i Luljetës
do të shkoj
të pushoj,
mu në jakë t'i qëndroj.

— Ti, moj flutur pika-pika,
pse nxiton,
ku po shkon?

— Në shamizën e Jonidës
do të shkoj
të pushoj.
dhe një cep t'ia zbukuroj.

— Ti, moj flutur ngjyra-ngjyra,
pse nxiton,
ku po shkon?

BIBLIOTEKA E ABRI THIT
GJIRKASTER
NR. 48728

— Te gërsheti i Edlirës
do të shkoj
të pushoj,
si një fjongo t'i qëndroj.

Një folezë me tri vezë

Një folezë zogu,
majës së një shtogu,
e rrëmbeu era,
e hodhi në ferra.

E gjeti Iliri,
shokëve u thirri;
brenda në folezë
kishte dhe tri vezë.

Vezët nuk i çanë,
në fole i lanë
dhe ia kthyen zogut
në majë të shtogut.

Nga ato tri vezë,
brenda në folezë,
tri zoçkëza çelën
dhe në jetë erdhën.

Zoqkëzat u rritën
edhe më nuk pritën,
dolën nga foleja
në shtigje të reja.

Në parkun me blirë
shkonin me dëshirë;
si fyej me brima
nxirrnin cicërima.

Iliri me shokë,
kur këndonin zogjtë,
rrinin e dëgjonin
dhe... vezët kujtonin.

Katër zogj përmbi antenë

Katër zogj përmbi antenë
hedhin valle si në skenë.

Në ekran duan të dalin
si Mirela me Ermalin,
që, të zënë dora-dore,
hedhin valle popullore.

Katër zogj përmbi antenë
cicërojnë dhe kërcejnë.

Pa shikoni valët

Pa shikoni valët
në det si lëvizin!

Nga lodrat e tyre
tani do të nisin.

Pa shikoni valët,
si ulen e ngrihen!
Me topin e Mirës
lozin e nuk zihen.

Pa shikoni valët,
hidhen e kërcejnë!
Tok me pulëbardhat
lozin e dëfnejnë.

Pa shikoni valët,
si kthehen në shkumë!
Lozin me fëmijët,
që i duan shumë.

qindorë, ...

**Në çdo piramidë
të kufirit tonë...
Ajo rri e zgjuar,
symprehtë gjithmonë!**

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

I kujt është dielli?

Një mëngjes Lindita
e pyeti babin:
— I kujt është vallë
dielli i plazhit?

— I xhaxhi Skënderit,
minator në Batër,
që rri me të bijën
në kabinën katër.

I teta Valdetes,
mjelëse në Vrakë,
që rri me të shoqin
në kabinën shtatë.

I xhaxhi Besnikut,
arsimtar në Pezë,
që rri me të nipin
në kabinën pesë.

— I Mirës së vogël,
në klasën e tretë,
që rri tok me prindët
në kabinën dhjetë.

Tonat janë, bijë,
tonat që të tëra:
dielli i plazhit,
deti edhe rëra!

Cër-cër-cër ia bëjnë zogjtë

1!

Cër-cër-cër ia bëjnë zogjtë,
bie zilja... pa pushoni;
dimri po i flet pranverës
në një numër telefoni:

— Erdhi koha, moj pranverë,
të largohem nëpër male;
kalamajtë u mërzitën,
bora po më shkrihet fare.

— M'i dërgo, o dimër, mua,
le të vij në, mirë se të vij në,
manushaqe, luledede
do t'u shtroj në çdo lëndinë.

2.

Cër-cër-cër ia bëjnë zogjtë,
bie zilja... pa pushoni;

dhe pranvera flet me verën
në një numër telefoni:

— Lulet po më thahen fare,
gjelbërimin humbën kodrat;
kalamajtë u mërzitën,
vapa ua prishi lodrat.

— Po i pres me gjithë zemër,
le të vijnë, mirë se të vijnë,
krejt shtëpitë e pushimit
në çdo kohë hapur rrinë.

3.

Cër-cër-cër ia bëjnë zogjtë,
bie zilja... pa pushoni;
vera bisedon me vjeshtën
në një numër telefoni:

— Shirat ma rrëmbyen vapën
edhe plazhet mbetën shkretë;
kalamajtë u mërzhitën,
priti, motër, si di vetë.

— Po i pres, më mori malli,
le të vijnë sa më parë;
për ta shkollat gati janë
dhe tryezat rrush e dardhë.

4.

Cër-cër-cër ia bëjnë zogjtë,
bie zilja... pa pushoni;
edhe vjeshta flet me dimrin
në një numër telefoni:

— Rrugët janë mbushur pellgje,
shirat s'po pushojnë fare;
kalamajtë u mërzhitën
prapa xhamash, në dritare.

— Le të vijnë, mirë se të vijnë,
tokën do ta shtroj me borë,
të rrëshqasin në lëndina,
t'u mbush pjatat plot me mollë!

Ku s'e gjen emrin e tij...

Prapa një makine,
të shkruar me gishta,
të gdhendur me thikë,
në plepa e pisha.

Mbi bankën e klasës,
në oborr e shkallë...
Tani i ka mbetur
ta nxijë... në ballë!

Gabimet e Mirës

Tri gabime bëri
Mira atë ditë,
kur shkoi te gjyshja
në fshat, për vizitë.

«Mushkës» i tha «kalë»,
«dhisë» i tha «dele»;
mbrehur në parmendë,
«lopë» u tha «qeve».

S'mbaheshin nga gazi
fëmijët e fshatit;
Mira uli kokën
dhe u fsheh pas babit.

Grindaveci

Grindet me të gjithë,
gër-gër posi sharrë,
herë me të qeshur,
herë me të qarë:

«Kush ma mori gomën,
më shkurtoi lapsin?...»,
«Kush ma piu ujin,
më hëngri pilafin?...»

Dhe natën s'i rrihet,
gër-gër gjithë zhurmë:
grindet me maçokun
që i del në gjumë!

Faqen e parë...

Beni ynë lexon «shumë»,
hyn e del në bibliotekë,
çdo mëngjes merr nga një libër
dhe e kthen atë në drekë.

Po ta pyesësh ç'ka lexuar,
nuk të thotë veç dy fjalë,
se çdo libri Beni ynë
i lexon faqen e parë...

Dhe laraskat u shpërdanë

Nga shtëpia mu në shkollë
e zgjat rrugën plot një orë.

Ec, ndalo e hidh dy hapa
edhe kokën e kthen prapa.

Para xhamash, në vitrina,
bisedon me qelqurina:

«Gjashtë gota dhe një kanë,
tabakaja me filxhanë...»

Te dyqani me perime
bie prapë në mendime:

«Shtatë arka me domate,
dymbëdhjetë me patate...»

Dhe i mbledh ato të gjitha,
jo me mendje, po me gishta.

Qoftë shi a qoftë diell,
sytë shpesh i ngre në qiell.

Se ç'shikon, s'e di as vetë,
ndoshta bisedon me retë!...

Një mëngjes, në lagjen tonë,
ecte rrugës si gjithmonë.

Numëronte: «...katër ... pesë...»
laraskat mbi një ndërtesë!

Dhe ashtu, me sy përpjetë,
s'arriti të thoshte «tëtë».

Iu fut këmba në një gropë,
u gremis e ra përtokë.

Opopo, sytë ç'më panë,
kur i shkova aty pranë!

Me fytyrën njolla balte,
posi gogozheli ngjante!

Dhe laraskat, kur e panë,
me potere u shpërndanë.

Nga e hëna tek e shtuna

Ditën e hënë,
në shtrat i shtrirë,
i lindi Landit
fap një dëshirë:

Artist të bëhej,
solist baleti,
që ta nderonte
gjithë qyteti!

Ditën e martë
ra në mendime,
ëndrra e parë
iu bë thërrime:

«Sulmues futbולי,
gol në çdo zbritje!...»
që të fitonte
duartrokitje!

Po të mërkurën,
me sy përpjetë,
i lindi Landit
ëndrra e tretë:

Shkrimtar të bëhej,
t'i dilte fama,
në vit të nxirrte
tridhjetë drama!

Ditën e enjte,
duke u gdhirë,
i lindi Landit
tjetër dëshirë:

«Detar të bëhem
në çdo anije,
mjafton që botës
rrotull t'i bie!»

Po nuk arriti,
ndërroi mendje,
s'e la «të nisej»
dita e premtë:

«Do të tmerrohesh
ballë stuhisë,
qëndro më mirë
pranë shtëpisë!»

Prandaj të shtunën
mendoj ndryshe:
— Ç'të bëhem unë,
si thua, gjyshe?

— Për ty, o Landi,
kam një këshillë:
bëhu më parë
nxënës i mirë!...

PËR B M A J T J A

Kur në shtëpi na futet libri i ri	3
Cila ngjyrë ju pëlqen më shumë?	5
Ç'po këndon ky zog?	8
Si lis qëndron në këmbë	10
Me xhaxhi policin... ..	11
Na erdhi pranvera	13
Një llambë elektrike	14
Ti, moj flutur... ..	16
Një folezë me tri vezë	19
Katër zogj përmbi antenë	21
Pa shikoni valët	22
Ku e ka folezë shqiponja?	25
I kujt është dielli?	27
Cër-cër-cër ia bëjnë zogjtë	29
Ku s'e gjen emrin e tij	34
Gabimet e Mirës	36
Grindaveci	38
Faqen e parë... ..	40
Dhe laraskat u shpërndanë	42
Nga e hëna tek e shtuna	46

